

Cũng

Kalama tri ân bạn thuongthoicogidau ghi chép.

[28/02/2026 - 12:09 - thuongthoicogidau]

Bữa nay a tết bà con a cũng phải tranh thủ về phải không? Cho nên ấy thấy người nào người nấy hắt hờ hải thương quá. Cho nên tôi nói mấy câu rồi cái mình giải tán thì mình về mình lo cúng kiến nở nhà chứ còn thấy rồi ông kia ở nức nội. quá thấy thương quá để nói mấy câu cho nó đỡ tốn tiền xăng tới đây thôi rồi về chứ còn nghe gì nói thì nghe tôi suốt đêm qua tôi đâu có ngủ tôi trong sáng nay tôi gặp quý vị đó vì bữa sáng nay gặp được ai là toàn là của hiếm không một là người không có nhà biết ăn tết ở đâu mới vô đây đúng không hạng thứ hai nhà đang có chuyện buồn cho nên cũng chạy đây trốn ok nó như thế này Tôi gần 30 năm rồi. Tôi gần 30 năm rồi. Tôi rời Việt Nam năm 98. Bữa nay gần 30 năm. 28 năm. Tôi không có ý niệm về Tết. Tôi không ý niệm về Tết. Bên kia thì cũng có đó. Bên kia chùa thì cũng có Tết. Nhưng mà cái không khí nó kỳ lắm. Cái tết bên đó nó giống như đồ vậy đó. Có nghĩa là chung quanh mình á là người Âu Mỹ họ không không có biết gì thách mình hết. Tự nhiên giữa một cái thành phố người ta sinh hoạt đang rất là bình thường. Tự nhiên cái le que hai ba người Việt Nam mặc đồ mới vậ đi kiếm nhau chút tết nhìn nó ba trợn lắm. Ủ. Cho nên á là lâu lắm rồi tôi không biết tết là gì tới hồi tôi về đây mà năm nay nhầm cái năm mà nghe đồn thôi rồi ăn tết năm nay ăn tết Việt Nam rất là buồn ha. Rồi ra đường thấy không khí nó lèo tèo lắm mà. Tôi bắt đầu bài giảng. Tôi bắt đầu bài giảng bằng Còn cái câu chuyện không lấy gì làm vui là tại sao vậy? Tôi quý vị tôi muốn quý vị phải bắt chước tôi. Phải bắt chước tôi bao nhiêu người tôi cũng thuyết pháp nghĩ là có người nghe. Đó là cái bắt chước thứ nhất. Cái bắt chước thứ hai nữa đó là bao nhiêu năm ở bên kia không có tết thì tôi cũng không có cái tâm trạng của tôi không có khác gì khi mà tôi về đây trong mấy ngày xuân đó cũng là cái để quý vị bắt trước có nghĩa là cái mà tôi điều mà tôi mong đợi các vị đó là việc cần làm thì ở nơi đâu ta cũng làm việc cần làm thì ở đâu ta cũng làm đó là chữ khứng thứ nhất mình tu bằng một chữ củ thôi nha. Bài xuân đầu năm á, ngày đầu tết tôi thuyết pháp bằng một chữ cũng thôi. Tức là việc cần làm thì ở đâu ta cũng làm. Và cái thứ hai mình sống như thế nào để mình được an lạc và người khác cũng được an lạc. Cho nên ở không gian thời gian nào mình cũng không có nên theo đi, theo đuổi theo cái hướng tiêu cực. Cái đó là cái rất là khó. Đó rất là khó. Mà làm được á mới là khác phải không? Thứ nhất là chuyện nên làm thì đâu cũng làm. Thứ hai nữa đó là ở đâu á thì mình cũng vẫn có cái con đường mà cần thiết mình đi chứ mình không có thay đổi. Cái đó là cái rất là khó mà làm được thì mới tốt. Quý vị làm sao mà như trong kinh nói Đức Thế Tôn giữa một cái hội chúng ngàn người hay là trước mặt ngài chỉ có một người thì ngài luôn luôn thiếu pháp bằng một cách thôi. Tức là luôn luôn thuyết pháp với tất cả từ bi và trí tuệ. Như là con sư tử ngài nói con sư tử nó bắt mỗi á đầu nó bắt một con mỗi lớn như là con voi hay là một con mỗi nhỏ như là con thỏ thì nó luôn luôn nó bắt mỗi với tất cả sự cẩn trọng. Tất cả sự cẩn trọng. Cho nên bài giảng mà cuối năm này nè thì tôi muốn nhắm đến cái chữ cũng Chuyện đó rất là quan trọng là bản thân tôi là người thường đọc sách. Có nhiều khi đó có nhiều khi đó là chỉ có một câu thôi tôi đọc được ở một cái trang sách nào đó nó đi theo tôi suốt mấy chục năm trong đời. Một câu thôi. Ủ. Có nhiều khi đó đọc sách từ sáng tới chiều cũng được gì hết. Điều đó cho thấy rằng cái thật sự cần thiết trong đời sống mình nó không nằm ở cái chỗ là lâu hay là mau, nhiều hay ít mà cái gì nó thật sự cần thiết cho mình thì nó ít nhiều lâu mau gì nó cũng là cần. Mà nếu mà nó không cần thì là nghĩa là nó không cần. Người Việt mình nói riêng và chúng sinh phàm phu nói chung mình bị cái bệnh này. Ủ chuyện đầu tiên là mình lưu tâm tới cái gì mình thích và cái gì mình ghét chứ mình không lưu tâm tới cái chuyện cần hay không cần. bằng cái thứ hai nữa đó quý vị coi coi có phải vậy không nha chứ tôi thấy thường thường mình bị một cái bệnh đó là mình chạy ra đám đông có phải vậy không ta để đám đông có nghĩa là cái gì mà của đám đông á thì mình nghĩ hy vọng nó đúng thí dụ như mình đốt hoàng mã đi mà thấy cả hàng triệu người tàu hàng triệu người Hoa hàng triệu người Việt mà đốt và bàn mã tự mình kỹ sư bác sĩ mình cũng ráng mua cái ghế vàng bạc gì mình đốt bởi vì mình nghĩ một rừng người ai cũng làm thì chắc chắn nó nó cũng phải có cái lý do gì đó hể đ đông sao sai được thể là mình đốt. Còn cái chuyện mà mình đi chùa mà mình tìm hiểu giáo lý đảng hoàng cẩn trọng đó thì cái nó ít người lắm quý vị. Ít lắm ít lắm

quý vị. Ít có người Phật tử nào hiếm hiếm người Phật tử nào mà đi chùa mà với cái lòng thiết tha tìm hiểu giáo lý hiếm lắm. Thế là cái hiếm này á nó có tác động lên trên cái suy tư của người Phật tử. Hề cái gì mình thấy hiếm cái mình bỏ. Cho nên trong thời gian mà tôi đi tôi dạy học thuyết pháp tôi thấy Phật tử có cái đó chẳng hạn như mà bây giờ sinh sầm là bây giờ mà giờ tôi bài ra coi chỉ tài đó là đặc lắm quý vị có biết tôi coi chỉ tay rất là khá vậy có biết không tôi coi chữ tay rất là khá bình thường thấy tôi như vậy lúc tôi cầm tôi coi tay quý vị giống như tôi bị nhập vậy đó và tôi để ý rồi có mấy lần tôi tiếng pháp mà tôi tôi tiết lộ cái chuyện đó đó là sau đó tôi thấy cái số người mà tới gặp Tôi mà hỏi giáo lý ít mà cứ xè tay sư coi cho con để sợ như vậy mà phải sẵn đ tôi nói luôn cái chuyện mà tôi coi cái chữ tôi xài chữ khá đây không phải là là linh hay hiển ghê góp gì không phải mà một đi đồn th chết tôi khá đây có nghĩa là gì nè có nhiều khi tôi chỉ nói đùa một hai câu đó là thay đổi được đời sống người ta khá là khá như vậy đó ừ giảng pháp rã hòng không tác động được người ta mà khi mình nhìn vô cái chữ tai người ta đó mình nói có mấy câu thôi là mình thấy cái Mà họ nó nghiêm trọng lắm là mình biết mình thay đổi rồi họ rồi với có cái này khi tiếp xúc với bà con nhiều á tôi có một chút kinh nghiệm trong cái chị mà đọc hiểu lòng người á Việt Nam có chữ độc vị có ng chữ độc vị không mà chỉ ch nghe họ nói chuyện có vài câu mình đọc vị được họ thế là mình cứ phán tha hồ và cái chuyện coi chữ thai thật sự là một cơ hội hoàn pháp rất lớn nếu mà mình biết vận dụng đây. Cho nên á là sẵn nay tôi cũng nói thiền là mùa xuân cần thận cần thận cần thận là cứ đi theo đám đông. Ở đây tôi xin hỏi bà con ở đây bà con không cần nói bà con chỉ giơ tay ở đây có ai đốt đốt hoàng mã không? Trong trước mặt tôi có ai đốt dư dăng bạc không? Không có hả? Vậy cũng chánh kiến đó. Còn đốt đốt là chánh kiến. cần thận hết đó. Ừ. Viết sẵn tôi nói luôn người mình sống mình cứ theo đuổi cái đám theo theo đuổi theo cái thích và ghét và chạy theo đám đông. Và có một cái chuyện rất là dễ hiểu nhưng mà con không có nhiều người để ý. Nghe cho kỹ nè có đúng vậy không nha. Khi mình đi coi chỉ tay và coi bói thường mình thích nghe chuyện tốt có đúng không hả? Đúng không ta? Chứ chỉ mình xè tay mình muốn ông thầy nói chuyện tốt nhưng mà tôi nói thiệt bà con nghĩ cái Đúng không? Đi bác sĩ mà mong nghe bác sĩ nói toàn chuyện tốt thì đi làng chi? Dĩ nhiên không ai muốn bác sĩ hù mình cho mình sợ hết á. Nhưng cái này cũng phải nói thiệt đi bác sĩ là mình trên nguyên tắc á là nên nghe chuyện buồn. Thí dụ như bác sĩ nói mình bị cao máu, mình bị dư mỡ trong gan, mình bị sỏi thận, mình bị trong trặc cái gì đó đó thì tôi nghĩ rằng nghe thì buồn thiệt, sợ thiệt nhưng mà nó vẫn tốt hơn là bác sĩ cứ khen. Chẳng hạn như trước ngày tôi về Việt Nam á tôi có đi khám định kỳ ở bên Thị Sĩ. Tôi về đây có một Phật tử họ thấy tôi xuống cân thì họ cũng mời đi khám thì tôi cũng đi. Nhưng mà khi mà thử máu, thử nhiều lắm, xét nghiệm đủ thứ trong người hết, chụp hình tùm lum hết. Có nội soi có siêu âm có ở scan xin lỗi thì sau đó tôi được nghe bác sĩ cho biết kết quả tôi nói rất là tốt. Thì tôi không biết quý vị ra làm sao nhưng mà lúc tôi nghe tôi trong đầu tôi nó lẫn tăng ghê lắm. Tại vì trước đây đó là chỉ có hai tuần thôi tôi nghe bên kia ra một kết quả rất là khác. Kh khác đến mức mà tôi xuống ký luôn mà sao tôi về đây tôi nghe bác sĩ bên đây phán tôi cảm giác Rồi tôi đi sắp đi đấu võ đài được là mình thấy nó hơi trật trật rồi. Một là cái máy thị sĩ nó hư còn hai là bên đây cái máy bên đây nó hư chứ làm sao có một người mà có hai tuần lễ mà nó màu nhiệm như vậy đây. Chỉ trừ trường hợp là được Phật rờ đầu hay là sao đó chứ còn tôi nghĩ khó lắm. Thì sẵn đây tôi cũng nói luôn các vị thấy không? Gặp như quý vị mà nghe vậy mừng lắm nhưng mà tôi nghe tôi phải suy nghĩ lại tại sao mà có kết quả lạ như vậy. Ừ là một chuyện. Chuyện thứ hai nó kể từ hôm nay đi chùa đừng có mong, đừng có cái lòng hy vọng là được nghe chư tăng nói những cái chuyện vui, hiểu không? Thuyết pháp mà chờ đợi ông sư ông nói cho mình vui. Thí dụ mình mời chư tăng về nhà trai tăng mà mình chỉ nghe chư tăng khen không mong chư tăng khen thì tôi nghĩ không nên. Có nhiều khi mình phải tập nghe những cái chuyện nó hơi trái tay, nó hơi chỏi đó. Tôi nói thiệt chứ còn mà chỉ mong cho người khác họ nói ngọt dễ dành thì tôi khuyên không có nên. Bởi vì biết bao nhiêu người có chữ hoan là vì thích ngọt. Biết biết có chữ oan không? Hiểu không ta? Xưa nay á sở khanh lúc nào cũng nói hay nói ngọt hết trơn á. Chỉ có sở diện lực là nói thiệt thôi chứ còn tôi ở Sở Khanh là phải nói độc. Nó nói độc nó mới gạt mình được chứ đúng không? Đó cho nên đi chùa nhớ cái vụ đó nhớ cái đó cần thận mà nhiều người họ giận tôi bây giờ thấy tôi nói thẳng nó khổ vậy đó. Do ngày xuân nhớ cái thức ăn mà thật sự tốt cho mình á nó không có ngon tin tôi đi thật sự tốt bây giờ cho tôi kể ra. Nè rau rau trái củ quả là làm sao bằng ba cái thịt cá hải sản được đúng không? Nói thiệt đi. Rồi ba

cái đồ chiên đồ nướng nó mới ngon chứ ba cái đồ hấp đồ luộc sao ngon. Nghe kỹ l coi. Rồi gạo mà gạo lứt với basmati rồi đó ăn đâu có ngon. Phải ăn gạo sọc trắng đó mới ngon. Đúng không? Quý vị nghĩ coi những thứ mà thật sự là làm cho mình thích á toàn đồ độc không? À

à nếu mà tôi nói hết là hết. hết ga đó thì á là mình không có lý do gì để mình ăn hết. Nghĩa là mình ăn v để nuôi mạng đó thì thiệt ra ăn toàn đồ vô ẹt. À mà cái gì mà ngon đó tôi bảo đảm bà con cái gì ngon tại ông sư nó tôi kể ra từng món thì cái đảm mà mà mà mà mà dân cư mạng nó chửi chứ tôi kể từng món từ từ chạy tới mận mấy món mà hại quý vị đó là toàn đồ ngon không à chứ còn mấy món mà lành là giả ẹt chả nhận như sáng nay Tôi tình cờ tôi liếc tôi thấy những cái món ăn mà người Việt trong ngày Tết nên lưu ý đó là cái bồ công anh khổ hoa. Khổ hoa không có dồn dồn ruột nha. Khổ hoa không á. Bồ công anh khổ hoa kỹ tử tử xà lách táo. Ủa vị nghe tôi kể là quý vị thấy không muốn nước rồi. Trong khi nó những cái món mà mà ngày xưa ai cũng thích là ba cái thịt mỡ hải sản, ba cái đồ nướng, ba cái đồ chiên, trà sữa, ba cái đồ bát. trời nổi ngoài phố mấy cái thức ăn đường phố nó mới hấp dẫn đúng không? Chứ còn thức ăn mà cần cho mình thì thật sự mà nó nó giở ẹt rồi phải không? Cho nên á là một chuyện rất là dễ hiểu đó là vì sao mà những cái người nhà nghèo nếu mà đừng có bắt chước người ta mà ăn ngon đó người nhà nghèo á sống lâu sống khỏe hơn cái người nhà giàu tôi phải nói thiệt thí dụ như người nhà quê đó các cụ á là tôi có biết được một vài chuyện người thật việc thật sống chứ 100 là họ chỉ ăn rau trái củ quả thôi. Trong khi nhà giàu á bắt đầu có tí tiền là ăn xăm, ăn yến nhưng rồi đông trùng hạ thảo rồi ngọc linh rồi tằm lum thì mấy cái đó thật ra mà nói không biết tôi nói bà con có nhớ không? Người Âu Mỹ khi họ uống thuốc bổ là họ chỉ uống supplement có nghĩa là uống khi cần uống để ở bổ sung khi bác sĩ kêu họ uống gọi là uống bổ sung Supon là bổ sung. Còn người Việt Nam mình thích bổ dưỡng có phân biệt hai cái này không? Có nghĩa là thấy cái gì bổ thì giọng vô. Bất kể có cần hay không làm ơn về điều chỉnh cái đó lại.

Thương ba thương má, thương ông bà cứ thấy đồ bổ mà giọng vô cái đó nó trật lất à. Vừa trật mà nó vừa ngu nữa. Không có nên đi khám máu, đi xét nghiệm máu. Có mình thiếu cái gì mình bổ sung đúng cái đó. Mình dư cái gì thì mình kiên cái đó. Đó chứ không có phải là thương ba thương má, thương ông bà rồi cứ tới ngày cứ xâm ý mà cứ dè ra mà độ. thì họ đừng có trách là sao họ đi ngủ sớm là bởi vì nó giống như căn phòng mình vậy đó. Có nghĩa là cái gì mình thích mình cũng dôn vô thì cái phòng nó coi như là nó thành ra là cái cái cái ổ chuột luôn. Mình chỉ đem vào cái phòng của mình cái gì thật sự cần thôi thì cái phòng đó mới ở được. Cái phòng mình á cái giường ngủ của mình á mình chỉ nên đem vào đó cái gì thật sự cần á thì mình mới nằm ngủ được. Chứ còn cái giống gì mình thích mình cũng chất lên trên đó là không được nha. Rồi tôi đã từng ngủ ở những cái căn phòng mà đầy gấu. Tại vì mình là ở nhà họ họ mời lại thuyết pháp, mời lại ăn ăn ăn ngo đó thì buổi trưa họ mới đưa cho mình căn phòng để mình nằm nghỉ. Mà tôi bước vô cái phòng tôi hết hồn. Họ nói là con đã dọn rồi dọn cho sư nằm nghỉ rừng lát sư về xé xé sư về con dọn rồi mà tôi đếm khoảng chừng 30 con gấu ở trên cái vị nghĩ rồi mà quý vị biết cái gấu bông đó nó độc còn hơn cái gì nữa tại sao độc ở đây có ai biết gì đó không cái lông á nó quén vi khuẩn vi trùng ở trên đó bacter đầy trên đó quý vị nghĩ rồi rồi có nhiều người họ bị vị ứng vị ứng long vị ứng thảm á mà hít nhầm mấy cái con gấu c phải có chết nghĩ sao mà ngủ giữa một bầy gấu mà gấu bông mấy chục con thích cái gì mà ác ôn vậy mà bữa nay tôi nói cho hết ha các vị cứ biết rằng á là mình tắm ý mình tắm á bằng cái nước hoa bằng xà phòng mà thơm á phải nhớ cái này tắm xong mà nó thơm có nghĩa là mình tắm chưa có kỹ ở đã Hiểu đó không ta? Hiểu hả? Tắm xong mà nó còn nó người nó còn thơm có nghĩa là anh tắm chưa có kỹ. Mà nếu mà anh tắm xong mà nó hết trơn mùi thì anh không cần phải phải xài cái xà phòng đắt tiền. Hiểu không? Đó nhớ cái đó. Cho nên mình khen mình nói cái này thơm lắm thơm lắm nhưng mình tự mình hỏi lòng mình đi. Nếu tắm xong mà nó có cái mùi có nghĩa là tắm chưa kỹ mà nếu tắm kỹ thì nó không có mùi. Đó là chuyện thứ nhất. Chuyện thứ hai cái mùi thơm thiên nhiên thì ăn Toàn với mùi thơm mà nhân tạo rất là độc tố dầu đó là mùi nhang hay là mùi nước hoa, mùi xà phòng rất là độc. Mùi thiên nhiên á là ok. Tôi nó tôi nói lại còn cái mùi mà mình nghe đó là độc chẳng hạn như ở đây có ai biết chút ích vị nước hoa hay không là bắt tôi giảng luôn. Cái nước hoa đắt tiền cái mùi nó bám rất là lâu. Là vì sao? Là bởi vì ngoài cái mùi nền ra đó thì họ mới bỏ nướ hoa lên. Mà cái mùi nền nó rất là hôi này. Ai biết ch không? Dễ sợ không? Bây giờ bắt thầy chùa nói đó cho nghe. Mùi nước hoa như Chanel number five nó rất là thơm với mùi trầm á. Nó xài cái màu mùi nền thí dụ như nó xài cái mùi lông viên hương nó lột trước rồi mới nó mới bỏ

nước hoa và vào cái mùi những cái phân tử những cái hóa chất mùi thơm á vào sau cho nên nó rất là lâu. Còn nước hoa rẻ tiền nó rất là mau phai. Cho nên khi mà chúng ta xức nước hoa chúng ta đưa một cái lượng nhân đồ nhân tạo vô đ người của mình mình tưởng nó là hay. Rồi mình mình thấy người ta ngưỡng mộ người ta gh tị mà mình thích chứ thật ra không có gì hay ho khi mà mình có mùi nhân đạo trên người hết bỏ vì nó chỉ là độc thôi nhân cũng vậy cách đây mấy hôm tôi trên đầu dây tôi có nói với cái cái Phật tử gia chủ khi mà họ khoe với tôi là cái nhang đốt trong phòng của tôi là thơm tôi nói thưa cô đừng có đốt nữa bởi vì cái mùi thiệt là mùi nhe nhe nhang nhe cái mùi mình mà trong phòng mình dầu là mùi hương mùi nhang hay là mùi xà phòng đó hể mà thậ Hôm hể mà nhân tạo là không có tốt. Tự nhiên mùi hoa ở ngoài bên ngoài cửa sổ nó đưa vào phòng thì ok. Chứ còn mà tự nhiên mình tổ chức mùi này mùi nọ đó thì không có nên mà nhất là nhang bao giờ nó xài hóa chất không à. Cho nên riêng tôi thì tôi cũng xin đề nghị bà con tét á có nghiệm lắm á thì đốt tí thôi chứ còn đừng có để nhang ở trong nhà nhiều quá mà chùa mình có đốt hương không?

Dạ có.

Chút thôi chứ còn cái nhà nhất là nhà chung cư á nó có chút xíu mà cứ đốt nhang ta. nói nghi ngúc ngào ngạt á là chỉ có hại thôi. Dạ. Rồi bây giờ tôi muốn nói cái gì? Nãy giờ nghe tôi giống tôi nói chuyện đời không phải. Đời sống mình cũng vậy. Đời sống mình á cái gì mà nó thật sự nó có lợi cho mình á thì nó tẻ nhạt lắm. Chẳng hạn như đời sống chánh niệm, đời sống trí tuệ nó tẻ nhạt lắm. Mà đời sống soi động á thì nó mới vui. Mà tôi xin hứa một chuyện cái soi động toàn diễn tằm bảy không thí dụ hát karaoke, ăn nhậu, nói dộc, chuyện hề chuyện ma toàn là cái có hại không. Còn cái mà có lợi cho đời sống tinh thần của mình á thì nó tẻ nhạt lắm. Gặp nhau nói về giáo lý, gặp nhau cùng im lặng để đọc sách, để sống thiền định, để sống chánh niệm, để sống từ tâm, để sống trong chánh tín, trong chánh kiến. Thì cái đời sống đó nó buồn lắm quý vị, buồn lắm. Không phải buồn phải, phải chữ buồn mà chữ tẻ nhạt lắm. Nhìn bằng mắt á nó rất là tẻ nhạt. Chứ còn thực ra đó đương sự đó thì rất là hạnh phúc, rất là an lạc. Nhưng mà lấy mắt mình nhìn á thì cái đời sống của một nhóm hành giả đó nhìn nó tẻ nhạt lắm. Cứ gặp nhau cười cái rồi việc ai nấy làm nó chán lắm. Gặp nhau là phải ăn nhậu ca hát rồi phải hỏi thăm chút tụng tụng hết nhìn nó mới đã. Nhưng mà thiệt ra nếu mà ở đây trước mặt tôi là những người Phật tử thứ thiệt thì tôi xin nói thiệt là nếu Phật tử thứ thiệt thì cái ngày xuân á nhìn nó kỳ lắm. Bởi vì không có ăn uống nhiều như người ta, không có ca hát nhiều như người ta. Lặng lẽ vào ra làm việc trong chánh niệm và nhớ rõ rằng tét có nghĩa là chết. Yeah. Tét nghĩa là sao? Cứ mỗi một lần mình thay đổi cuốn lịch á là mình sắp đi rồi. Có đúng không ta? Cứ thay đổi cuốn lịch là mình sắp đi. Nhưng mà không ai tin việc đó, không ai tin hết. Cứ tưởng tét là một dịp vui. Thật ra đó nếu mà quý vị hỏi tôi sư ơ cái truyền thống dân tộc là phải có tét bỏ không được. Vậy giờ sư muốn cái gì thì tôi nói rằng thì truyền thống của dân tộc, truyền thống của đất nước, của xã hội thì tét thì dĩ nhiên mình cũng phải đi theo người ta nhưng mà phải nh Nhớ thế này mình Phật tử mình phải nhớ tét không phải là cái dịp vui mà là cái dịp để mình tự nhắc mình tét có nghĩa là chết. Nó gần lắm quý vị. Năm nay tự nhiên tôi liếc lịch tôi thấy đề 2026 cái tôi nhớ cái năm sanh tôi tôi buồn chứ sao không buồn. Tôi sanh năm 69 thì năm tôi năm nay năm 26 là tôi bao nhiêu? U60. U60 thì tự nhiên tôi thấy người ta chân hoa. Rồi người ta in bao lì xì người ta treo đầy đường á. Tôi nghĩ cái này đúng thiệt là bệnh thiệt đó. Tại vì mình sắp đi rồi mà mắt cái chứng gì mà vui. Không có gì để mình vui hết mà mình phải xét lại coi mình năm nay nè mình tu hành có tốt hơn năm ngoái hay không. Mình xét lại coi những người cùng trang lứa với mình á sức khỏe của họ so với mình nó ra sao. Đó là những chuyện mà tôi nghĩ rằng mình nên đề ý. Mình nên đề ý. Thí dụ như những người bằng tuổi mình mà họ sức khỏe thua mình tại sao Mình nhớ cái tại sao để mình tránh và nếu họ bằng tuổi mình mà họ khỏe hơn mình thì mình phải hỏi tại sao để mà mình bắt trước nhớ không? Mà các vị thấy các vị thấy các vị thấy các vị tào lao không? Tôi giảng rã hòng các vị không có nghe mà người ta đem vô có cái bịch bánh mà cả đám bu lại coi ổ trứng mông kiêu nào đã không có thấy chưa có thấy cái đầu nó thông minh chưa ông sư trng m giảng mình nghe mình không thêm nghe mà cái ông kia đem cái chậu vô là đám nhìn Các vị có biết tôi nãy tôi làm một cái động tác buồn các vị có biết không? Tôi ở trong phòng tôi nhìn ra tôi thấy nó le que thế này tôi làm biến dữ lắm. Tôi ngàn dậm về tôi thêm ngủ dữ lắm vị biết không? Bắt tôi lên tôi giảng cho một cái đám mà thiếu máu thế này. Tôi mới chụp tôi mới quay một đoạn video tôi gửi cho sư cả tôi nói trời ơ sư ơ như vậy sao tôi giảng mà đứng trước mặt tôi quý vị thấy không nhìn

cái giật giờ hết trơn cứ nôn nóng tôi giảng xong là đi về ăn tết đúng không? Thôi bây giờ tôi cho các vị đi về nha. Đây về nhậu chứ ông quên nhậu nhậu nhết rồi karaoke nó mới vui chứ còn ở trong chùa nghe pháp vui phải không? Thì cứ nhớ thể này cứ nhớ thể này cái người bạn tốt khi gặp họ không có vui bằng bạn xấu. Thức ăn tốt không có ngon bằng thức ăn độc. Cái việc lành làm nó không có vui bằng cái chuyện tầm bậy. Nhớ nha. Thức ăn mà tốt á Nó không có ngon bằng thức ăn tầm bậy. Cái người tốt á gặp họ nó không có vui bằng cái người tầm bậy. Cái việc tốt á nó không có vui bằng cái chuyện tầm bậy. Khi mình nhớ được như vậy đó là tự nhiên mình kiểm soát được mình. Có nghĩa là mình đừng có bị lụy mấy cái mà vui nữa. Đúng là bạn lành không có gì vui hết á. Thiệt bạn lành có gì vui. Thức ăn lành không có gì ngon. Và nếu không có cái người lành để gặp thì thôi thà đừng gặp ai. Nếu không có cái gì lành để ăn thì thôi thà đừng có ăn. Và nên nhớ tiếng Việt Nam mình có chữ ngon lành á thì hãy tự hỏi lòng mình cái này nó ngon mà nó có lành không? Nếu mà nó lành thì nó không ngon cũng không sao, ráng nuốt để mà nuôi cái miệng. Còn nếu mà cái này nó ngon mà nó không có lành á thì thôi chịu khó nhịn đi. Cái gì các vị biết khi mà tôi phát hiện ra tôi bị tiểu đường tiếp hai đó tôi phải hy sinh rất là nhiều món. Vị có biết không? Ví dụ như nướng mía sâu riềng, tàu hũ đường. Ở đây biết tàu hũ nướng đường không? Cái món đó món ruột đó tôi có thể ăn thể cơm được đó từ đức đường mà chính vì tôi mê nó đến mức mà bây giờ là tôi mới ra tiếp hai đó. Tôi rất là thích nước mía. Tôi ở bên nước ngoài không có nước mía. Có những buổi trưa bên đó nó nóng á tôi thèm có một ly nước mía mà ta bỏ trái tắc vô biết không? Trái tắc á vì kêu trái tắc là kêu trái gì?

Trái hạnh trái tứ quý gì đó phải không? Đó thêm cái đó lắm thêm ghê lắm. Nhưng mà sau này thì tôi biết rõ tôi đặt chung trở lại Việt Nam thì cơ hội uống nó không còn nữa. Có mấy lần họ cho đó tôi có rót một miếng thôi vì uống nhiều nó gây kim. Đây thì ở trong Phật pháp cũng vậy. Phật pháp đó là cái đời sống mà Đức Phật ngài đề nghị mình á thì nó khô khan lắm. Ừ. Bản thân mình á thì có thể mình được an lạc đó. An lạc an lành đó nhưng mà trong mắt người khác thì đời sống của người Phật tử không có gì vui. Rồi tôi mong rằng tết thì cứ tết. Thiên hạ tết thì mình cũng tết theo. Nhưng mà ừ hãy Nhớ ba điều. Thứ nhất, tết có nghĩa là chết. Nó gần với cái chết ha. Thứ hai, làm sao mà lúc nào trong lòng mình cũng xuân. Xuân này không phải là yêu đời mà xuân đã có nghĩa là ngày nào mình cũng thể an lạc vui với Phật pháp. Cứ nhớ thể này, cứ mỗi lần có một chút thiện tâm nó xuất hiện trong lòng mình, đó là Bồ Tát đang sinh. Khi nào mình có một cái nhận thức về Phật pháp, đó là một Phật thành đạo. Còn khi nào mà mình có cái tâm bất thiện Đó là Phật niết bàn trong lòng của mình nói vậy hiểu không? Cái mỗi lần mà mình có cái sân si bất thiện mình biết là Phật vừa nấp bàn trong lòng mình. Đó là Phật tử nhớ. Và sư trong lòng Phật tử mình có nghĩa là cái ngày nào mình làm được cái việc mà lợi ích cho người khác, cho bản thân thì đó là ngày xuân. Còn cái ngày nào đầu là mừng 1 Tết mà mình sống bất thiện thì cái ngày đó không phải là ngày xuân mà là ngày đó là ngày tan. Tôi phải nói rõ như vậy. Ngày đó là ngày tan nha. Còn cái ngày nào giây phút nào mình sống thiện sống lành lợi ích cho mình cho người đó là ngày xuân và hồi nãy tôi có nói chữ cũng cái việc gì mà nó có lợi cho mình cho người cho đời thì ngày nào mình cũng nên làm thứ hai cái nếp sống thiện của mình á mình xác định nó là nếp sống cần thiết thì ở không gian thời gian nào mình cũng phải cái lối đó mà đi, không có thay đổi. Bởi vì nên nhớ đời ta thì ta phải làm chủ, ta phải kiểm soát chứ mình không thể chạy theo đám đông. Ừ không thể chạm chạ đám đông nhưng cách Đây một hai hôm tôi có nói chuyện với Phật tử tôi nói ăn kiên nếu mà thấy ăn kiên là chuyện cần thiết thì ở đâu mình cũng phải ăn kiên chứ không phải không phải là nói là tôi ở nhà tôi mới ăn kiên tôi lại ở nhà bạn r tôi ăn lúc cần không phải đã nói ăn kiên là cần thiết là quan trọng thì ở đâu mình cũng phải ăn kiên thể thao là quan trọng thì mình có vô tù mình cũng phải tập mình ra biển bờ biển mình cũng tập mình là đại gia mình cũng tập mà mình là cái người bán phở số mình cũng phải tập nếu mà mình thấy tập thể thao nó là cần thiết chứ không phải là Đợi khi nào tôi giàu, tôi có tiền tôi mới tập thể dục là sai. Hoặc là khi nào tôi về biển hoặc là lên núi tuyết tôi mới tập thể dục á là sai. Mà mình thấy tập thể dục là cần thiết thì ở đâu cũng tập. Ở đâu mình cũng tập nha. Ăn kiên là cần thiết thì ở đâu mình cũng phải ăn kiên. Đây, đó là cần thiết. Thì cái ngày Tết mà nhớ được cái đó đối không? Thì cái mỗi lần mình đưa một cái miếng ăn vào miệng mình cứ nhớ là ông sư nói vậy đó. Ông nói là hãy cẩn thận với những món ngon bởi nhiều khi nó không có lành hoặc là thà ăn những món lành không ngon. Còn ơn là món ngon mà nó không phải lành thì nhớ cái đó hoặc là

người cũng vậy. Có nhiều người mình gặp họ mình thấy họ rất là vui mình nhớ mình thương họ nhưng mình nhớ mình mình nhớ thêm là mình ở gần họ có được tốt hay không. Tôi làm thì chùa đương nhiên tôi không có gia đình tôi không có vợ con mà con biết nhưng mà tôi cũng có trái tim vậy. Tôi cũng tìm tôi bằng thịt chứ đã phải bằng inox đúng không? Và tôi để ý một chuyện mấy cái người mà tôi gặp ở mà tôi mến đó toàn là cái thứ phá chùa không á. Toàn có thứ phá chùa không còn mấy cái người mà tôi gặp họ mà tôi ghen muốn chết luôn á thì lại là người dễ thương. Ừ. Tôi đi ngán là nghĩa là gì? Gặp họ không có gì vui hết á thì lại là người lành. Còn mấy cái người mà họ gặp mình mà họ nói này kia cho mình vui mặt mũi sáng sủa dễ thương á toàn là ma đấng già không à. Thiết luôn phải nói như vậy. Cho nên á là đời nó buồn chỗ này nè. Cưới nhầm cái người mà mình thích á thường là nó làm cho mình khổ. Mà cưới cái đứa mình nó thích mình á. Đời mình cũng không có gì vui. Tôi hỏi thiết bà con nha. Nếu cho bà con lựa chọn lại lần nữa để làm đám cưới, bà con thích cưới người mình thương hay là người thương mình? Hay là không? Không dám cưới? Bây giờ hiểu chưa? Bây giờ hiểu chưa? Đừng cái đó. Tôi không có vợ. Tôi không biết. Tôi biết còn hơn quý vị nữa. Bởi tôi đứng bên ngoài tôi nhìn kỹ lắm. Cưới cái đứa mà mình thương á xin lỗi nha. Toàn là thứ lụy đận không. Còn mà cưới cái người thương mình á thì tối ngủ khó lắm bởi vì nhìn nó trở quớt á tại nó thương mình chứ mình đâu có thương nó. Còn cái chuyện mà hai đứa cùng thương nhau thì tôi xin báo trước rất hiếm hiếm lắm hiếm lắm. Và theo cái kinh nghiệm của một người U60 thì lấy cái người thương mình á nó an toàn hơn là cái người mình thương. Nhưng mà có điều đó là một cuộc hôn nhân rất là đắng, rất đắng. Mà nếu lấy cái người Người mà mình thương mà không thương mình thì c hôn nhân nó rất là chất. Nghĩa là mình thương họ hoặc là họ thương mình đều là một cuộc đ hôn nhân hoặc đắng hoặc chất. Vật dụng mình xài trong nhà cũng vậy. Cái món mà thật sự là thật sự cần á thì không có gì hay, không có gì hấp dẫn hết á. Thì như đồ chùi cầu hoặc là bình chữa lửa đúng không ta? Ở nhà có bình chữa lửa không? Mình mua cái bình đó mình có thấy thích không? Cái bình giữa lửa bình mà đồ đồ đồ mà mình cái mình thích là gì? Là đồ hiệu là cái túi Chanel. Hả? LV mà mấy cái đó thì tốn tiền thiệt nhưng mà nó không có gì có gì hết. Mình chỉ mua cái hiệu thôi quý vị mà mất biết bao nhiêu tiền mà tôi biết là nhiều chị còn đau lòng. Nhiều người là hy sinh mọi thứ chỉ để đủ tiền để mua cái túi đắt tiền thôi. Biết cái đó không có người đó không sao không dám không dám gặt đầu nhiều lắm. H sinh mọi thứ để có tiền mua cái túi mình muốn. Đừng nói tôi không biết đi tào suốt cực khổ coi mình ra gì hết để có được vài ngàn đô la mua một cái túi và cái túi đó thì tôi không biết nó hơn cái gì. Ông ông ông ông một ông tỷ phú người Mỹ đó ông ông Buffet ông nói thà cầm cái túi 10 đồng mà trong đó có 300 đô còn tốt hơn là cầm cái túi 300 đô mà trong đó có 10 đồng. Vị có hiểu cái đó không? Mà mấy mấy người mà thích đồ hiệu lại không nhớ cái câu đó. hoặc là Mỹ họ có câu hay lắm. Khi ta bỏ tiền ra mua một món không cần thiết, có nghĩa là ta đã mất đi số tiền cho những món cần thiết. Có hiểu không hả? Khi ta bỏ tiền mua một món không cần thiết thì có nghĩa là ta đã lấy đi cái số tiền để mua cái món cần thiết. Và mình mua cái món đồ mà tào lao á nó không những mất tiền mà nó còn mất mất thứ khác nữa. Nó mất thời gian và nó mất cái tâm tư. Vì tại sao gọi là mất thời gian? Tức là lẽ ra buổi chiều hôm đó mình không phải mất mấy tiếng đồng hồ để mình đi mình lường lờ mình đi mình ở tìm kiếm cân nhắc cầm lên để suốt mấy giờ đồng hồ cái đánh chân mà đi shopping biết mà. Đó đó nói về thời gian. Thứ hai là mất tâm tư là sao? Khi mà mình thích một món đồ nào đó thì nó hay nằm ở trong đầu mình lắm. Nó hay nằm nó luôn luôn nằm trong đầu mình. Mình mới là tin đồ shopping thì mình bắt buộc mình phải đưa nó vô trong đầu của mình nha. Cho nên trong đời sống của người Phật tử nó hơi khác cái người không phải Phật tử ở chỗ này. Tức là từ mình ai cũng có món để mình thích hết đó. Nhưng mà từ từ mình nhớ ngày xưa là mình chỉ theo đuổi cái thích mà mình làm lơ cái cần rồi từ từ mình biết đạo rồi mình bớt cái thích mình chỉ lưu ý tới cái cần và sau cùng mình chỉ lưu ý đến cái tối cần. Cái tối cần có nghĩa là thiếu không được thiếu là chết liền thì mới đ quan tâm cái đó. Kỳ rồi mấy không phải xin lỗi m kỳ rồi mà nhiều khóa học ở Calama nghĩ là sao không biết đem đủ thứ đồ để mà đi ngựa ở trong chùa á sáng bộ chịu bộ mà nó khi những cái đồ căn bản thì không có. Thí dụ như dép mang trong nhà cái đôi dép mà dép mang trong nhà dép tông kêu dép gì bên đây kêu cái gì bên kia kêu là sleeper mà bên đây kêu là cái gì cái đôi mà mang trong nhà nè không có mang theo rồi cái gì nữa mang qua bệnh đi học đạo đi học đi ngồi thiền mà cứ sáng bộ chịu bộ mà trong khi đó đồ ấm không có khuya nó lạnh le lười kỳ rồi tôi phải hy sinh cái mền của tôi nè cho một

người ở bên đó quý vị coi có chịu nổi không để cho nó lớn lớn cho vui. Hiểu không? Mà đi tu học bên đó mà ta đã báo báo không biết bao nhiêu tởm để nhớ đem đồ lạnh nhớ đem đèn pin nhớ đem dép mang trong nhà tưởng sao qua ba cái món Nó thiếu mà đem toàn là mấy cái đồ ngựa không. Ngựa đó là mấy cái đồ mà gọi cảm mang cho người ta khùng cho ông sư cũng chết lên chết xuống vậy đó. Chi vậy? Rốt cuộc tôi phải lấy cái mền tôi đưa cho họ đắp rồi tôi đắp cái gì? Tôi lấy cái tấm ra trải giường tôi quần như là xác ướp Ai Cập vậy đó. Vừa đắp vừa hận. Ủ. Đây cho nên mai một đi đâu nhớ người Tây Phương á là khi đi giả ngoại họ có những món bất ly thân. Đó là một con dao. Do sắp do đa năng ấy một cái đèn pin một khúc dây và một cái hộp quẹt than còn thiếu món nữa một cái cái đồ lọc nước để mình có thể uống nước trong mọi tình huống. Tôi đang thuyết pháp mà tôi còn bài cái vị kinh nghiệm camping nữa đó nhắc lại nhớ không một cái đèn pin, một cái hộp quẹt, một con dao,

một khúc dây và một cái đồ lọc nước. Cho nên các vị có thích chân diện, thích xài đồ hiệu Diêm cần biết nhưng mà nó nói camping hoặc là thí dụ như lên Phước Sơn hoặc là ra một tham dự một khóa thiền nào của các vị Tâm Tạng hoặc các vị thiền sư ở cái chỗ nào không biết mà hơi mang cái tính núi rừng hơi mang cái tính nông thôn á làm ơn nhớ đem thấy cái đốn nó rất cần mà tôi biết nhiều người nhìn mặt bơ bơ không biết đem khúc dây làm cái gì phơi đồ khúc dây rất là quan trọng bị răn cần lấy nó quần còn không nó để đi phơi đồ trong mọi tình huống lấy giờ tôi bài các vị chứ tôi rất là nhiều kinh nghiệm phơi đồ phơi đồ bằng thuốc dâ Mà cái khúc dây nó quan trọng lắm. Dây dù nó chắc mà nó nhỏ. Còn nếu mà mấy cái loại dây khác á muốn cho nó chắc là nó phải to giống như thợ đầu giếng thì mình không có đem cái dây be đó dây be đó theo mình chi. Nhớ cái đó. Mà tại sao tôi nói có vẻ lạc đề là bởi vì quý vị thấy những cái món thật sự cần thiết thì nghe qua nó không hấp dẫn đúng không? Đèn pin rồi một con dao sắp rồi một khúc dây rồi một cái hộp quẹt. Nhưng mà mấy đó rất là cần thiết. Thì đời sống mình cũng vậy. Để có được một đời sống an lạc, chánh niệm và lợi ích. Thì nghe qua đó cái hành trang đó buồn lắm. Đó là gì? Là các đề mục chứ không có gì hết. Thân, thọ, tâm pháp. Rồi cái gì nữa? 40 đề mục thiền chỉ rồi cái gì nữa? Chỉ có cái hành trang đem theo chỉ có năm quyền tín tấn niệm định, tuệ thôi. Nghe buồn không? Trong khi đời sống của mình ngoài đời là kể là nó mới đã. Xe cộ rồi tình yêu rồi nhà cửa, quyền lực, quan hệ xã hội, chức vụ phải không? Du lịch, shopping tức là mình c để những cái mà làm ra cái đời sống thế tục á thì nghe đã lắm. Còn những cái làm nên đời sống an lạc thì không có gì hết, chỉ có chánh niệm, trí tuệ, nhận thức thì tôi có hứa rồi. Vì nói ít thì nói kỳ, có công bà con tới đây bà con bỏ công tới đây thì nói ít kỳ nhưng mà nói nhiều mới nên. Bởi vì trên bà con còn về nhậu mà nhậu giờ có nhậu nhết rồi karaoke rồi còn đi chút tết rồi còn ý mình nay có ai có ai có lái xe lượng mà đó phải không? Có có như vậy thôi để trả lại cái thời gian vàng ngọc đó cho quý vị tận hưởng cái cuộc sống thanh xuân. Chúc các vị một mùa xuân vui chỉ vậy thôi chứ còn mình không có nên tồn đức bằng cách là mình lấy đi những cái thời gian vàng của người ta. Chúc các vị một ngày vui.

[28/02/2026 - 05:52 - thuongthoicogidau]

Bữa nay a tết bà con a cũng phải tranh thủ về phải không? Cho nên thấy người nào người nấy hót hơ hót hải thương quá. Cho nên tôi nói mấy câu rồi cái mình giải tán thì mình về mình lo cúng kiến ở nhà chứ còn thấy rồi ông kia ông nực nội quá thấy thương quá để nói mấy câu cho nó đỡ tốn tiền xăng tới đây thôi rồi về chứ còn nghe gì nổi thì nghe tôi. Suốt đêm qua tôi đâu có ngủ tôi trông sáng nay tôi gặp quý vị đó vì bữa sáng nay gặp được ai là toàn là của hiếm không.

Một là người không có nhà biết ăn tết ở đâu mới vô đây đúng không hạng thứ hai nhà đang có chuyện buồn cho nên cũng chạy đây trốn ok nó như thế này Tôi gần 30 năm rồi. Tôi gần 30 năm rồi. Tôi rời Việt Nam năm 98. Bữa nay gần 30 năm. 28 năm. Tôi không có ý niệm về Tết. Tôi không ý niệm về Tết. Bên kia thì cũng có đó. Bên kia chùa thì cũng có Tết. Nhưng mà cái không khí nó kỳ lắm. Cái tết bên đó nó giống như giỗ vậy đó. Có nghĩa là chung quanh mình là người Âu Mỹ họ không không có biết gì tết mình hết. Tự nhiên giữa một cái thành phố người ta sinh hoạt đang rất là bình thường. Tự nhiên cái le que hai ba người Việt Nam mặc đồ mới vậy đi kiếm nhau chúc tết nhìn nó ba trợn lắm. Ủ. Cho nên á là lâu lắm rồi tôi không biết tết là gì. Tới hồi tôi về đây mà năm nay nhằm cái năm mà nghe đồn thôi, ăn tết năm nay ăn tết Việt Nam rất là buồn ha. Rồi ra đường thấy không khí nó lèo tèo lắm mà.

Tôi bắt đầu bài giảng. Tôi bắt đầu bài giảng bằng Còn cái câu chuyện không lấy gì làm vui là tại sao vậy? Tôi muốn quý vị phải bắt chước tôi. Phải bắt chước tôi bao nhiêu người tôi cũng thuyết pháp miễn là có người nghe. Đó là cái bắt chước thứ nhất. Cái bắt chước thứ hai nữa đó là bao nhiêu năm ở bên kia không có tết thì tôi cũng không có cái tâm trạng của tôi không có khác gì khi mà tôi về đây trong mấy ngày xuân đó cũng là cái để quý vị bắt chước có nghĩa là cái mà tôi điều mà tôi mong đợi các vị đó là việc cần làm thì ở nơi đâu ta cũng làm, việc cần làm thì ở đâu ta cũng làm đó là chữ “cũng” thứ nhất. Minh tu bằng một chữ “cũng” thôi nha. Bài xuân đầu năm á, ngày đầu tết tôi thuyết pháp bằng một chữ cũng thôi. Tức là việc cần làm thì ở đâu ta cũng làm. Và cái thứ hai mình sống như thế nào để mình được an lạc và người khác cũng được an lạc. Cho nên ở không gian thời gian nào mình cũng không có nên theo đi, theo đuổi theo cái hướng tiêu cực. Cái đó là cái rất là khó. Đó rất là khó. Mà làm được á mới là khác phải không? Thứ nhất là chuyện nên làm thì đâu cũng làm. Thứ hai nữa đó là ở đâu á thì mình cũng vẫn có cái con đường mà cần thiết mình đi chứ mình không có thay đổi. Cái đó là cái rất là khó mà làm được thì mới tốt. Quý vị làm sao mà như trong kinh nói Đức Thế Tôn giữa một cái hội chúng ngàn người hay là trước mặt ngài chỉ có một người thì ngài luôn luôn thuyết pháp bằng một cách thôi. Tức là luôn luôn thuyết pháp với tất cả từ bi và trí tuệ. Như là con sư tử, ngài là con sư tử nó bắt mỗi á đầu nó bắt một con mỗi lớn như là con voi hay là một con mỗi nhỏ như là con thỏ thì nó luôn luôn nó bắt mỗi với tất cả sự cẩn trọng. Tất cả sự cẩn trọng. Cho nên bài giảng mà cuối năm này nè thì tôi muốn nhắc đến cái chữ “cũng”.

Chuyện đó rất là quan trọng là bản thân tôi là người thường đọc sách. Có nhiều khi đó có nhiều khi đó là chỉ có một câu thôi tôi đọc được ở một cái trang sách nào đó nó đi theo tôi suốt mấy chục năm trong đời. Một câu thôi. Ừ. Có nhiều khi đó đọc sách từ sáng tới chiều ko được gì hết. Điều đó cho thấy rằng cái thật sự cần thiết trong đời sống mình nó không nằm ở cái chỗ là lâu hay là mau, nhiều hay ít mà cái gì nó thật sự cần thiết cho mình thì nó ít nhiều lâu mau gì nó cũng là cần. Mà nếu mà nó không cần thì là nghĩa là nó không cần. Người Việt mình nói riêng và chúng sinh phàm phu nói chung mình bị cái bệnh này. Ừ chuyện đầu tiên là mình lưu tâm tới cái gì mình thích và cái gì mình ghét chứ mình không lưu tâm tới cái chuyện cần hay không cần. Cái thứ hai nữa đó quý vị coi coi có phải vậy không nha chứ tôi thấy thường thường mình bị một cái bệnh đó là mình chạy ra đám đông có phải vậy không ta, có nghĩa là cái gì mà của đám đông á thì mình nghĩ hy vọng nó đúng thí dụ như mình đốt vàng mã đi mà thấy cả hàng triệu người tàu hàng triệu người Hoa hàng triệu người Việt mà đốt vàng mã. Tự mình là kỹ sư bác sĩ mình cũng ráng mua cái giấy vàng bạc gì mình đốt bởi vì mình nghĩ một rừng người ai cũng làm thì chắc chắn nó nó cũng phải có cái lý do gì đó hể đám đông sao sai được thế là mình đốt. Còn cái chuyện mà mình đi chùa mà mình tìm hiểu giáo lý đảng hoàng cần trọng đó thì cái nó ít người lắm quý vị. Ít lắm ít lắm quý vị. Ít có người Phật tử nào hiếm hiếm người Phật tử nào mà đi chùa mà với cái lòng thiết tha tìm hiểu giáo lý hiếm lắm. Thế là cái hiếm này á nó có tác động lên trên cái suy tư của người Phật tử. Hể cái gì mình thấy hiếm cái mình bỏ. Cho nên trong thời gian mà tôi đi tôi dạy học thuyết pháp tôi để ý Phật tử có cái đó chẳng hạn như mà bây giờ xin xăm là bây giờ mà giờ tôi bài ra coi chỉ tay đó là đặc lắm. Quý vị có biết tôi coi chỉ tay rất là khá vậy có biết không tôi coi chữ tay rất là khá. Bình thường thấy tôi như vậy lúc tôi cầm tôi coi tay quý vị giống như tôi bị nhập vậy đó và tôi để ý rồi có mấy lần tôi thuyết pháp mà tôi tiết lộ cái chuyện đó là sau đó tôi thấy cái số người mà tới gặp Tôi mà hỏi giáo lý thì ít mà cứ xòe tay, Sư coi cho con dễ sợ như vậy mà phải sẵn đây tôi nói luôn cái chuyện mà tôi coi, cái chữ tôi xài chữ “khá” đây không phải là là linh hay hiển ghê gớm gì không phải mà một đi đồn chết tôi, khá ở đây có nghĩa là vậy nè có nhiều khi tôi chỉ nói đùa một hai câu đó là thay đổi được đời sống người ta khá là khá như vậy đó ừ giảng pháp rồi hòng không tác động được người ta mà khi mình nhìn vô cái chỉ tay người ta đó mình nói có mấy câu thôi là mình thấy cái mặt họ nó nghiêm trọng lắm là mình biết mình thay đổi rồi họ rồi với có cái này khi tiếp xúc với bà con nhiều á tôi có một chút kinh nghiệm trong cái chuyện mà đọc hiểu lòng người á. Việt Nam có chữ đọc vị, mà chỉ nghe họ nói chuyện có vài câu mình đọc vị được họ thế là mình cứ phán tha hồ và cái chuyện coi chỉ tay thật sự là một cơ hội hoằng pháp rất lớn nếu mà mình biết vận dụng đây. Cho nên á là sẵn ở đây tôi cũng nói thiệt là mùa ngày xuân cần thận cần thận cần thận là cứ đi theo đám đông. Ở đây tôi xin hỏi bà con ở đây bà con không cần nói bà con chỉ giơ tay ở đây có ai tết đốt vàng mã không? Trong

trước mặt tôi có ai đốt giấy vàng bạc không? Không có hả? Vậy cũng chánh kiến đó. Còn đốt đốt là chánh kiến, cần thận cái đó.

Viết sẵn tôi nói luôn người mình sống mình cứ đuổi theo cái thích và ghét và chạy theo đám đông. Và có một cái chuyện rất là dễ hiểu nhưng mà con không có nhiều người để ý. Nghe cho kỹ nè có đúng vậy không nha. Khi mình đi coi chỉ tay và coi bói thường mình thích nghe chuyện tốt có đúng không hả? Có đúng không ta? Chứ chỉ mình xoè tay mình muốn ông thầy nói chuyện tốt nhưng mà tôi nói thiệt bà con nghĩ cái Đúng không? Đi bác sĩ mà mong nghe bác sĩ nói toàn chuyện tốt thì đi là chi? Dĩ nhiên không ai muốn bác sĩ hù mình cho mình sợ hết á. Nhưng cái này cũng phải nói thiệt đi bác sĩ là mình trên nguyên tắc á là nên nghe chuyện buồn. Thí dụ như bác sĩ nói mình bị cao máu, mình bị dư mỡ trong gan, mình bị sỏi thận, mình bị trục trật cái gì đó đó thì tôi nghĩ rằng nghe thì buồn thiệt, sợ thiệt nhưng mà nó vẫn tốt hơn là bác sĩ cứ khen. Chẳng hạn như trước ngày tôi về Việt Nam á tôi có đi khám định kỳ ở bên Thụy Sĩ. Tôi về đây có một Phật tử họ thấy tôi xuống cân thì họ cũng mời đi khám thì tôi cũng đi nhưng mà khi mà thử máu thử nhiều lần xét nghiệm đủ thứ trong người hết chụp hình tùm lum hết. nội soi có siêu âm có ờ scan thì sau đó tôi được nghe bác sĩ cho biết kết quả tôi nói rất là tốt. Thì tôi không biết quý vị ra làm sao nhưng mà lúc tôi nghe tôi trong đầu tôi nó lẩn tẩn ghê lắm. Tại vì trước đây đó là chỉ có hai tuần thôi tôi nghe bên kia ra một kết quả rất là khác. Khác đến mức mà tôi xuống ký luôn mà sao tôi về đây tôi nghe bác sĩ bên đây phán tôi cảm giác tôi đi sắp đi đâu vô đài được là mình thấy nó hơi trục trật rồi. Một là cái máy Thụy sĩ nó hư còn hai là bên đây cái máy bên đây nó hư chứ làm sao có một người mà có hai tuần lễ mà nó mâu nhiệm như vậy đây. Chỉ trừ trường hợp là được Phật rờ đầu hay là sao đó chứ còn tôi nghĩ khó lắm. Thì sẵn đây tôi cũng nói luôn các vị thấy không? Gặp như quý vị mà nghe vậy mừng lắm nhưng mà tôi nghe tôi phải suy nghĩ lại tại sao mà có kết quả lạ như vậy. Ủ là một chuyện. Chuyện thứ hai nó kể từ hôm nay đi chùa đừng có mong, đừng có cái lòng hy vọng là được nghe chư tăng nói những cái chuyện vui, hiểu không? Thuyết pháp mà chờ đợi ông sư ổng nói cho mình vui. Thí dụ mình mời chư tăng về nhà trai tăng mà mình chỉ nghe chư tăng khen không mong chư tăng khen thì tôi nghĩ không nên. Có nhiều khi mình phải tập nghe những cái chuyện nó hơi trái tay, nó hơi chỏi đó. Tôi nói thiệt chứ còn mà chỉ mong cho người khác họ nói ngọt dễ dàng thì tôi khuyên không có nên. Bởi vì biết bao nhiêu người có chữa hoan là vì thích ngọt. Biết biết có chữa hoan không? Hiểu không ta? Xưa nay á sở khanh lúc nào cũng nói hay nói ngọt hết trơn á. Chỉ có sở diện lực là nói thiệt thôi chứ còn tôi ở Sở Khanh là phải nói dóc. Nó nói dóc nó mới gạt mình được chứ đúng không? Đó cho nên đi chùa nhớ cái vụ đó nhớ cái đó cẩn thận mà nhiều người họ giận tôi bây giờ thấy tôi nói thẳng nó khổ vậy đó. Do ngày xuân nhớ cái thức ăn mà thật sự tốt cho mình á, nó không có ngon tin tôi đi thật sự tốt bây giờ cho tôi kể ra. Nè rau trái củ quả là làm sao bằng ba cái thịt cá hải sản được đúng không? Nói thiệt đi. Rồi ba cái đồ chiên đồ nướng nó mới ngon chứ ba cái đồ hấp đồ luộc sao ngon. Nghe kỹ coi. Rồi gạo mà gạo lứt với basmati rồi đó ăn đâu có ngon. Phải ăn gạo sọc trắng đó mới ngon. Đúng không? Quý vị nghĩ coi những thứ mà thật sự là làm cho mình thích á toàn đồ độc không? À á nếu mà tôi nói hết là hết. hết ga đó thì á là mình không có lý do gì để mình ăn hết. Nghĩa là mình ăn để nuôi mạng đó thì thiệt ra ăn toàn đồ dở ẹt. À mà cái gì mà ngon đó tôi bảo đảm bà con cái gì ngon tại ông sư nó tôi kể ra từng món thì cái đảm mà dân cư mạng nó chửi chứ tôi kể từng món từ chay tới mặn mấy món mà hại quý vị đó là toàn đồ ngon không à chứ còn mấy món mà lành là dở ẹt chẳng hạn như sáng nay Tôi tỉnh cò tôi liếc tôi thấy những cái món ăn mà người Việt trong ngày Tết nên lưu ý đó là cái bò cồng anh khổ qua. Khổ qua không có dồn dồn ruột nha. Khổ qua không á. Bò cồng anh khổ qua kỷ tử tôi xà lách táo. Ủa vị nghe tôi kể là quý vị thấy không muốn nuốt rồi. Trong khi nó những cái món mà mà ngày xưa ai cũng thích là ba cái thịt mỡ hải sản, ba cái đồ nướng, ba cái đồ chiên, trà sữa, ba cái đồ bán trôi nổi ngoài phố mấy cái thức ăn đường phố nó mới hấp dẫn đúng không? Chứ còn thức ăn mà cần cho mình thì thật sự mà nó nó dở ẹt rồi phải không? Cho nên á là một chuyện rất là dễ hiểu đó là vì sao mà những cái người nhà nghèo nếu mà đừng có bắt chước người ta mà ăn ngon đó, người nhà nghèo á sống lâu sống khỏe hơn cái người nhà giàu tôi phải nói thiệt thí dụ như người nhà quê đó các cụ á là tôi có biết được một vài chuyện người thật việc thật sống 90 100 là họ chỉ ăn rau trái củ quả thôi. Trong khi nhà giàu á bắt đầu có tí tiền là ăn sâm ăn yến nhưng rồi đông trùng hạ thảo rồi ngọc linh rồi tùm lum thì mấy cái đó thật ra mà nói không biết tôi nói bà con có nhớ không người

Âu Mỹ khi họ uống thuốc bổ là họ chỉ uống supplement có nghĩa là uống khi cần uống để ở bổ sung khi bác sĩ kê họ uống gọi là uống bổ sung supplement là bổ sung. Còn người Việt Nam mình thích bổ dưỡng có phân biệt hai cái này không? Có nghĩa là thấy cái gì bổ dưỡng vô. Bất kể có cần hay không làm ơn về điều chỉnh cái đó lại. Thương ba thương má, thương ông bà cứ thấy đồ bổ mà dưỡng vô cái đó nó trật lất à. Vừa trật mà nó vừa ngu nữa, không có nên.

Đi khám máu, đi xét nghiệm máu. Có mình thiếu cái gì mình bổ sung đúng cái đó. Mình dư cái gì thì mình kiêng cái đó. Đó chứ không có phải là thương ba thương má, thương ông bà rồi cứ tối ngày cứ sâm yếm mà cứ đề ra mà đồ thì họ đừng có trách là sao họ đi ngủ sớm là bởi vì nó giống như căn phòng mình vậy đó. Có nghĩa là cái gì mình thích mình cũng dồn vô thì cái phòng nó coi như là nó thành ra là cái cái cái ổ chuột luôn. Mình chỉ đem vào cái phòng của mình cái gì thật sự cần thôi thì cái phòng đó mới ở được. Cái phòng mình á cái giường ngủ của mình á, mình chỉ nên đem vào đó cái gì thật sự cần á thì mình mới nằm ngủ được chứ còn cái giống gì mình thích mình cũng chất lên trên đó là không được nha. Rồi tôi đã từng ngủ ở những cái căn phòng mà đầy gấu. Tại vì mình ở nhà họ họ mời lại thuyết pháp, mời lại ăn gạo đó thì buổi trưa họ mới đưa cho mình căn phòng để mình nằm nghỉ. Mà tôi bước vô cái phòng tôi hết hồn. Họ nói là con đã dọn rồi dọn cho sư nằm nghỉ rừng lát sư về xề xề sư về con dọn rồi mà tôi đếm khoảng chừng 30 con gấu ở trên cái giường. Mà quý vị biết cái gấu bông đó nó độc còn hơn cái gì nữa tại sao độc ở đây có ai biết gì đó không cái lông á nó quẩn vi khuẩn vi trùng ở trên đó bacteria đầy trên đó quý vị nghĩ rồi rồi có nhiều người họ bị vi ứng vi ứng lông dị ứng thậm á mà hít nhầm mấy cái con gấu đó phải có chết nghĩ sao mà ngủ giữa một bầy gấu mà gấu bông mấy chục con thích cái gì mà ác ôn vậy mà bữa nay tôi nói cho hết ha các vị cứ biết rằng á là mình tắm ý mình tắm á bằng cái nước hoa bằng xà phòng mà thơm á phải nhớ cái này tắm xong mà nó thơm có nghĩa là mình tắm chưa có kỹ. ở đây có ai hiểu cái đó không ta? Hiểu hả? Tắm xong mà nó còn nó người nó còn thơm có nghĩa là anh tắm chưa có kỹ. Mà nếu mà anh tắm xong mà nó hết trơn mùi thì anh không cần thiết phải xài cái xà phòng đắt tiền. Hiểu không? Đó nhớ cái đó. Cho nên mình khen mình nói cái này thơm lắm thơm lắm nhưng mình tự mình hỏi lòng mình đi. Nếu tắm xong mà nó có cái mùi có nghĩa là tắm chưa kỹ mà nếu tắm kỹ thì nó không có mùi. Đó là chuyện thứ nhất. Chuyện thứ hai cái mùi thơm thiên nhiên thì an toàn với mùi thơm mà nhân tạo rất là độc dầu đó là mùi nhang hay là mùi nước hoa, mùi xà phòng rất là độc. Mùi thiên nhiên á là ok. Tôi nó tôi nói lại còn cái mùi mà mình nghe đó là độc chẳng hạn như ở đây có ai biết chút ít vị nước hoa hay không là bắt tôi giảng luôn. Cái nước hoa đắt tiền cái mùi nó bám rất là lâu. Là vì sao? Là bởi vì ngoài cái mùi nền ra đó thì họ mới bỏ nước hoa lên. Mà cái mùi nền nó rất là hôi này. Ai biết chuyện đó không? Dễ sợ không? Bây giờ bắt thầy chùa nói đó cho nghe. Mùi nước hoa như Chanel number five nó rất là thơm với mùi trầm á. Nó xài cái màu mùi nền thí dụ như nó xài cái mùi long diên hương nó lột trước rồi mới nó mới bỏ nước hoa và vào cái mùi những cái phân tử những cái hóa chất mùi thơm vào sau cho nên nó rất là lâu. Còn nước hoa rẻ tiền nó rất là mau phai. Cho nên khi mà chúng ta xức nước hoa chúng ta đưa một cái lượng nhân đồ nhân tạo vô người của mình mình tưởng nó là hay. Rồi mình thấy người ta ngưỡng mộ người ta ganh tị mà mình thích chứ thật ra không có gì hay ho khi mà mình có mùi nhân tạo trên người hết bởi vì nó chỉ là độc thôi, nhang cũng vậy cách đây mấy hôm tôi trên Dầu Giây tôi có nói với cái cái Phật tử gia chủ khi mà họ khoe với tôi là cái nhang đốt trong phòng của tôi là thơm tôi nói thưa cô đừng có đốt nữa bởi vì cái mùi thiệt là mùi nhang cái mùi mình mà trong phòng mình dùng là mùi hương mùi nhang hay là mùi xà phòng đó hể mà thơm, hể mà nhân tạo là không có tốt. Tự nhiên mùi hoa ở ngoài bên ngoài cửa sổ nó đưa vào phòng thì ok. Chứ còn mà tự nhiên mình tổ chức mùi này mùi nọ đó thì không có nên mà nhất là nhang bao giờ nó xài hóa chất không à. Cho nên riêng tôi thì tôi cũng xin đề nghị bà con tét á có nghiệm lắm á thì đốt tí thôi chứ còn đừng có để nhang ở trong nhà nhiều quá mà chùa mình có đốt hương không? Dạ có. Chút thôi chứ còn cái nhà nhất là nhà chung cư á nó có chút xíu mà cứ đốt nhang nghi ngút, ngào ngạt á là chỉ có hại thôi. Dạ. Rồi bây giờ tôi muốn nói cái gì? Nãy giờ nghe tôi giống tôi nói chuyện đời không phải. Đời sống mình cũng vậy. Đời sống mình á cái gì mà nó thật sự nó có lợi cho mình á thì nó tẻ nhạt lắm. Chẳng hạn như đời sống chánh niệm, đời sống trí tuệ nó tẻ nhạt lắm. Mà đời sống sôi động á thì nó mới vui. Mà tôi xin hứa một chuyện cái sôi động toàn chuyện tầm bậy không thí dụ hát karaoke, ăn nhậu, nói dóc, chuyện hề chuyện ma toàn là cái có hại không. Còn cái mà có lợi cho đời sống tinh

thần của mình á thì nó tẻ nhạt lắm. Gặp nhau nói về giáo lý, gặp nhau cùng im lặng để đọc sách, để sống thiền định, để sống chánh niệm, để sống từ tâm, để sống trong chánh tín, trong chánh kiến. Thì cái đời sống đó nó buồn lắm quý vị, buồn lắm. Không phải buồn phải, phải chữ buồn mà chữ tẻ nhạt lắm. Nhìn bằng mắt á nó rất là tẻ nhạt. Chứ còn thực ra đó đương sự đó thì rất là hạnh phúc, rất là an lạc. Nhưng mà lấy mắt mình nhìn á thì cái đời sống của một nhóm hành giả đó nhìn nó tẻ nhạt lắm. Cứ gặp nhau cười cái rồi việc ai nấy làm nó chán lắm. Gặp nhau là phải ăn nhậu ca hát rồi phải hỏi thăm chúc tụng tùm lum hết nhìn nó mới đã. Nhưng mà thiệt ra nếu mà ở đây trước mặt tôi là những người Phật tử thứ thiệt thì tôi xin nói thiệt là nếu Phật tử thứ thiệt thì cái ngày xuân á nhìn nó kỳ lắm. Bởi vì không có ăn uống nhiều như người ta, không có ca hát nhiều như người ta. Lặng lẽ vào ra làm việc trong chánh niệm và nhớ rõ rằng tết có nghĩa là chết. Yeah. Tết nghĩa là sao? Cứ mỗi một lần mình thay đổi cuốn lịch á là mình sắp đi rồi. Có đúng không ta? Cứ thay đổi cuốn lịch là mình sắp đi. Nhưng mà không ai tin việc đó, không ai tin hết. Cứ tưởng tết là một dịp vui. Thật ra đó nếu mà quý vị hỏi tôi sự ời cái truyền thống dân tộc là phải có tết bỏ không được. Vậy giờ sự muốn cái gì thì tôi nói rằng thì truyền thống của dân tộc, truyền thống của đất nước của xã hội thì tết thì dĩ nhiên mình cũng phải đi theo người ta nhưng mà phải nhớ thế này mình Phật tử mình phải nhớ tết không phải là cái dịp vui mà là cái dịp để mình tự nhắc mình. Tết có nghĩa là chết. Nó gần lắm quý vị. Năm nay tự nhiên tôi liếc lịch tôi thấy để 2026 cái tôi nhớ cái năm sanh tôi tôi buồn chứ sao không buồn. Tôi sanh năm 69 thì năm tôi năm nay năm 26 là tôi bao nhiêu? U60. U60 thì tự nhiên tôi thấy người ta chung hoa. Rồi người ta in bao lì xì người ta treo đầy đường á. Tôi nghĩ cái này đúng thiệt là bệnh thiệt đó. Tại vì mình sắp đi rồi mà mắc cái chứng gì mà vui. Không có gì để mình vui hết mà mình phải xét lại coi mình năm nay nè mình tu hành có tốt hơn năm ngoái hay không. Mình xét lại coi những người cùng trang lứa với mình á sức khỏe của họ so với mình nó ra sao. Đó là những chuyện mà tôi nghĩ rằng mình nên để ý. Mình nên để ý. Thí dụ như những người bằng tuổi mình mà họ sức khỏe thua mình tại sao. Mình nhớ cái tại sao để mình tránh và nếu họ bằng tuổi mình mà họ khỏe hơn mình thì mình phải hỏi tại sao để mà mình bắt chước nhớ không? Mà các vị thấy các vị thấy các vị thấy các vị tào lao không? Tôi giảng rồi hòng các vị không có nghe mà người ta đem vô có cái bịch bánh mà cả đám bu lại coi ông chồng cái mông kiểu nào đã không có thấy chưa có thấy cái đầu nó thông minh chưa ông sư giảng cho mình nghe mình không thèm nghe mà cái ông kia đem cái chậu vô là đám nhìn. Các vị có biết tôi nãy tôi làm một cái động tác buồn các vị có biết không? Tôi ở trong phòng tôi nhìn ra tôi thấy nó le que thế này tôi làm biến dữ lắm. Tôi ngàn dặm về tôi thèm ngủ dữ lắm vị biết không? Bắt tôi lên tôi giảng cho một cái đám mà thiếu máu thế này. Tôi mới chụp tôi mới quay một đoạn video tôi gửi cho sư cả tôi nói trời ời sư ời như vậy sao tôi giảng mà đứng trước mặt tôi quý vị thấy không nhìn cái dật dờ hết trơn cứ nôn nóng tôi giảng xong là đi về ăn tết đúng không bây giờ tôi cho các vị đi về nha. Đây về nhậu chứ ông quên nhậu nhẹt rồi karaoke nó mới vui chứ còn ở trong chùa nghe pháp ko có vui phải không? Thì cứ nhớ thế này cứ nhớ thế này cái người bạn tốt khi gặp họ không có vui bằng bạn xấu. Thức ăn tốt không có ngon bằng thức ăn độc. Cái việc lành làm nó không có vui bằng cái chuyện tầm bậy. Nhớ nha. Thức ăn mà tốt á Nó không có ngon bằng thức ăn tầm bậy. Cái người tốt á gặp họ nó không có vui bằng cái người tầm bậy. Cái việc tốt á nó không có vui bằng cái chuyện tầm bậy. Khi mình nhớ được như vậy đó là tự nhiên mình kiểm soát được mình. Có nghĩa là mình đừng có bị lụy mấy cái mà vui nữa. Đúng là bạn lành không có gì vui hết á. Thiệt bạn lành có gì vui. Thức ăn lành không có gì ngon. Và nếu không có cái người lành để gặp thì thôi thà đừng gặp ai. Nếu không có cái gì lành để ăn thì thôi thà đừng có ăn. Và nên nhớ tiếng Việt Nam mình có chữ ngon lành á thì hãy tự hỏi lòng mình cái này nó ngon mà nó có lành không? Nếu mà nó lành thì nó không ngon cũng không sao, ráng nuốt để mà nuôi cái miệng. Còn nếu mà cái này nó ngon mà nó không có lành á thì thôi chịu khó nhịn đi. Cái gì các vị biết khi mà tôi phát hiện ra tôi bị tiêu đường tiếp hai đó tôi phải hy sinh rất là nhiều món. Vị có biết không? Ví dụ như nướng mía sấu riêng, tàu hũ đường. Ở đây biết tàu hũ nướng đường không? Cái món đó món ruột đó tôi có thể ăn thể cơm được đó, tàu hũ nước đường mà chính vì tôi mê nó đến mức mà bây giờ là tôi mới ra tuýp hai đó. Tôi rất là thích nước mía. Tôi ở bên nước ngoài không có nước mía. Có những buổi trưa bên đó nó nóng á tôi thèm có một ly nước mía mà ta bỏ trái tắc vô biết không? Trái tắc á vì kêu trái tắc là kêu trái gì?

Trái hạnh trái tứ quý gì đó phải không? Đó thêm cái đó lắm thêm ghê lắm. Nhưng mà sau này thì tôi biết tôi đặt chân trở lại Việt Nam thì cơ hội uống nó không còn nữa. Có mấy lần họ cho đó tôi có rót một miếng thôi vì uống nhiều nó gây kim. Đây thì ở trong Phật pháp cũng vậy. Phật pháp đó là cái đời sống mà Đức Phật ngài đề nghị mình á thì nó khô khan lắm. Ừ. Bản thân mình á thì có thể mình được an lạc đó. An lạc an lành đó nhưng mà trong mắt người khác thì đời sống của người Phật tử không có gì vui. Rồi tôi mong rằng tết thì cứ tết. Thiên hạ tết thì mình cũng tết theo. Nhưng mà ừ hãy Nhớ ba điều.

Thứ nhất, tết có nghĩa là chết. Nó gần với cái chết ha.

Thứ hai, làm sao mà lúc nào trong lòng mình cũng xuân. Xuân này không phải là yêu đời mà xuân đã có nghĩa là ngày nào mình cũng thể an lạc vui với Phật pháp. Cứ nhớ thế này, cứ mỗi lần có một chút thiện tâm nó xuất hiện trong lòng mình, đó là Bồ Tát đang sinh. Khi nào mình có một cái nhận thức về Phật pháp, đó là một Phật thành đạo. Còn khi nào mà mình có cái tâm bất thiện Đó là Phật niết bàn trong lòng của mình nói vậy hiểu không? Cái mỗi lần mà mình có cái sân si bất thiện mình biết là Phật vừa niết bàn trong lòng mình. Đó là Phật tử nhớ. Và xuân trong lòng Phật tử mình có nghĩa là cái ngày nào mình làm được cái việc mà lợi ích cho người khác cho bản thân thì đó là ngày xuân. Còn cái ngày nào đầu là mừng 1 Tết mà mình sống bất thiện thì cái ngày đó không phải là ngày xuân mà là ngày đó là ngày tang. Tôi phải nói rõ như vậy. Ngày đó là ngày tang nha. Còn cái ngày nào giây phút nào mình sống thiện sống lành lợi ích cho mình cho người đó là ngày xuân và hỏi này tôi có nói chữ cũng cái việc gì mà nó có lợi cho mình cho người cho đời thì ngày nào mình cũng nên làm, thứ hai cái nếp sống thiện của mình á mình xác định nó là nếp sống cần thiết thì ở không gian thời gian nào mình cũng phải cái lối đó mà đi, không có thay đổi. Bởi vì nên nhớ đời ta thì ta phải làm chủ, ta phải kiểm soát chứ mình không thể chạy theo đám đông. Ừ không thể chạy theo đám đông. Như cách đây một hai hôm tôi có nói chuyện với Phật tử tôi nói ăn kiêng nếu mà thấy ăn kiêng là chuyện cần thiết thì ở đâu mình cũng phải ăn kiêng chứ không phải không phải là nói là tôi ở nhà tôi mới ăn kiêng, tôi lại ở nhà bạn rồi tôi ăn lút cán, không phải, đã nói ăn kiêng là cần thiết là quan trọng thì ở đâu mình cũng phải ăn kiêng, thể thao là quan trọng thì mình có vô tù mình cũng phải tập, mình ra biển bờ biển mình cũng tập mình là đại gia mình cũng tập mà mình là cái người bán vé số mình cũng phải tập nếu mà mình thấy tập thể thao nó lại cần thiết chứ không phải là Đợi khi nào tôi giàu, tôi có tiền tôi mới tập thể dục là sai. Hoặc là khi nào tôi về biển hoặc là lên núi tuyết tôi mới tập thể dục á là sai. Mà mình thấy tập thể dục là cần thiết thì ở đâu cũng tập. Ở đâu mình cũng tập nha. Ăn kiêng là cần thiết thì ở đâu mình cũng phải ăn kiêng. Đây, đó là cần thiết. Thì cái ngày Tết mà nhớ được cái đó đối không? Thì cái mỗi lần mình đưa một cái miếng ăn vào miệng mình cứ nhớ là ông sư nói vậy đó. Ông nói là hãy cẩn thận với những món ngon bởi nhiều khi nó ngon không có lành hoặc là thả ăn những món lành không ngon. Còn hơn là món ngon mà nó không phải lành thì nhớ cái đó hoặc là người cũng vậy. Có nhiều người mình gặp họ mình thấy họ rất là vui mình nhớ mình thương họ nhưng mình nhớ mình mình nhớ thêm là mình ở gần họ có được tốt hay không. Tôi làm thầy chùa đương nhiên tôi không có gia đình tôi không có vợ con mà còn biết nhưng mà tôi cũng có trái tim vậy. Tôi cũng tìm tôi bằng thịt chứ đâu phải bằng inox đúng không? Và tôi để ý một chuyện mấy cái người mà tôi gặp mà tôi mến đó toàn là cái thứ phá chùa không á. Toàn là thứ phá chùa không còn mấy cái người mà tôi gặp họ mà tôi ngán muốn chết luôn á thì lại là người dễ thương. Ừ. Tôi để chữ ngán là nghĩa là gì? Gặp họ không có gì vui hết á thì lại là người lành. Còn mấy cái người mà họ gặp mình mà họ nói này kia cho mình vui mặt mũi sáng sủa dễ thương á toàn là ma đặng già không à. Thiệt luôn phải nói như vậy. Cho nên á là đời nó buồn chỗ này nè. Cưới nhằm cái người mà mình thích á thường là nó làm cho mình khổ. Mà cưới cái đứa mình nó thích mình á. Đời mình cũng không có gì vui. Tôi hỏi thiệt bà con nha. Nếu cho bà con lựa chọn lại lần nữa để làm đám cưới, bà con thích cưới người mình thương hay là người thương mình? Hay là không? Không đám cưới?

Bây giờ hiểu chưa? Bây giờ hiểu chưa? Đừng cái đó. Tôi không có vợ. Tôi không biết. Tôi biết còn hơn quý vị nữa. Tôi đứng bên ngoài tôi nhìn kỹ lắm. Cưới cái đứa mà mình thương á xin lỗi nha. Toàn là thứ lựu đạn không. Còn mà cưới cái người thương mình á thì tối ngủ khó lắm bởi vì nhìn nó trót quớt à tại nó thương mình chứ mình đâu có thương nó. Còn cái chuyện mà hai đứa cùng thương nhau thì tôi xin báo trước rất hiếm hiếm lắm hiếm lắm. Và theo cái kinh nghiệm của một người U60

thì lấy cái người thương mình á nó an toàn hơn là cái người mình thương. Nhưng mà có điều đó là một cuộc hôn nhân rất là đáng, rất đáng. Mà nếu lấy cái người Người mà mình thương mà không thương mình thì hôn nhân nó rất là chất. Nghĩa là mình thương họ hoặc là họ thương mình đều là một cuộc hôn nhân hoặc đáng hoặc chất. Vật dụng mình xài trong nhà cũng vậy. Cái món mà thật sự là thật sự cần á thì không có gì hay, không có gì hấp dẫn hết á. Thì như đồ chùi cầu hoặc là bình chữa lửa đúng không ta? Ở nhà có bình chữa lửa không? Mình mua cái bình đó mình có thấy thích không? Cái bình giữa lửa bình mà đồ đồ đồ mà mình cái mình thích là gì? Là đồ hiệu là cái túi Chanel. Hả? LV mà mấy cái đó thì tốn tiền thiệt nhưng mà nó không có gì có gì hết. Mình chỉ mua cái hiệu thôi quý vị mà mất biết nhiều tiền mà tôi biết là nhiều chuyện còn đau lòng. Nhiều người là hy sinh mọi thứ chỉ để đủ tiền để mua cái túi đắt tiền thôi. Biết cái đó không có người đó không sao không dám không dám gặt đầu nhiều lắm. Hi sinh mọi thứ để có tiền mua cái túi mình muốn. Đừng nói tôi không biết đi tàu suốt cực khổ coi mình ra gì hết để có được vài ngàn đô la mua một cái túi và cái túi đó thì tôi không biết nó hơn cái gì. Ông ông ông ông ông tỷ phú người Mỹ đó ông ông Buffet ông nói thà cầm cái túi 10 đồng mà trong đó có 300 đô còn tốt hơn là cầm cái túi 300 đô mà trong đó có 10 đồng. Vị có hiểu cái đó không? Mà mấy mấy người mà thích đồ hiệu lại không nhớ cái câu đó, hoặc là Mỹ họ có câu hay lắm. Khi ta bỏ tiền ra mua một món không cần thiết, có nghĩa là ta đã mất đi số tiền cho những món cần thiết. Có hiểu không hả? Khi ta bỏ tiền mua một món không cần thiết thì có nghĩa là ta đã lấy đi cái số tiền để mua cái món cần thiết. Và mình mua cái món đồ mà tàu lao á nó không những mất tiền mà nó còn mất mất thứ khác nữa. Nó mất thời gian và nó mất cái tâm tư. Vì tại sao gọi là mất thời gian? Tức là lẽ ra buổi chiều hôm đó mình không phải mất mấy tiếng đồng hồ để mình đi mình lượn lờ mình đi mình ờ tìm kiếm cân nhắc cầm lên để suốt mấy giờ đồng hồ mà đi shopping biết mà. Đó đó nói về thời gian. Thứ hai là mất tâm tư là sao? Khi mà mình thích một món đồ nào đó thì nó hay nằm ở trong đầu mình lắm. Nó hay nằm nó luôn luôn nằm trong đầu mình. Mình mới là tín đồ shopping thì mình bắt buộc mình phải đưa nó vô trong đầu của mình nha. Cho nên trong đời sống của người Phật tử nó hơi khác cái người không phải Phật tử ở chỗ này. Tức là từ từ mình ai cũng có món để mình thích hết đó. Nhưng mà từ từ mình nhớ ngày xưa là mình chỉ theo đuổi cái thích mà mình làm lơ cái cần rồi từ từ mình biết đạo rồi mình bớt cái thích mình chỉ lưu ý tới cái cần và sau cùng mình chỉ lưu ý đến cái tối cần. Cái tối cần có nghĩa là thiếu không được thiếu là chết liền thì mới quan tâm cái đó. Mà nhiều khóa học ở Kalama nghĩ làm sao không biết đem đủ thứ đồ để mà đi ngựa ở trong chùa á sáng 1 bộ chiều 1 bộ mà nó khi những cái đồ căn bản thì không có. Thí dụ như dép mang trong nhà cái đôi dép mà dép mang trong nhà dép tông kêu dép gì bên đây kêu cái gì bên kia kêu là sleeper mà bên đây kêu là cái gì cái đôi mà mang trong nhà nè không có mang theo, rồi cái gì nữa mang qua bên đi học đạo đi học đi ngôi thiền mà cứ sáng 1 bộ chiều 1 bộ mà trong khi đó đồ ấm không có, khuya nó lạnh lẽo lười, kỳ rồi tôi phải hy sinh cái mền của tôi nè cho một người ở bên đó quý vị coi có chịu nổi không, để cho nó lớn lớn cho vui. Hiểu không? Mà đi tu học bên đó mà ta đã báo báo không biết bao nhiêu lần để nhớ đem đồ lạnh, nhớ đem đèn pin nhớ đem dép mang trong nhà tưởng sao qua ba cái món Nó thiếu mà đem toàn là mấy cái đồ ngựa không. Ngựa đó là mấy cái đồ mà gọi cảm mang cho người ta khùng cho ông sư cũng chết lên chết xuống vậy đó. Chi vậy? Rốt cuộc tôi phải lấy cái mền tôi đưa cho họ đắp rồi tôi đắp cái gì? Tôi lấy cái tấm ra trải giường tôi quán như là xác ướp Ai Cập vậy đó. Vừa đắp vừa hận. Ừ. Đây cho nên mai một đi đâu nhớ người Tây Phương á là khi đi dã ngoại họ có những món bất ly thân đó là một con dao. Dao xếp dao đa năng ấy, một cái đèn pin, một khúc dây và một cái hộp quẹt, còn thiếu món nữa một cái đồ lọc nước để mình có thể uống nước trong mọi tình huống, tôi đang thuyết pháp mà tôi còn bài cái vị kinh nghiệm camping nữa đó nhắc lại nhớ không một cái đèn pin, một cái hộp quẹt, một con dao, một khúc dây và một cái đồ lọc nước cho nên các vị có thích chân diện thích xài đồ hiệu gì ko cần biết nhưng mà nói đến camping hoặc là thí dụ như lên Phước Sơn hoặc là ra một tham dự một khóa thiền nào của các vị Tam Tạng hoặc các vị thiền sư ở cái chỗ nào không biết mà hơi mang cái tính núi rừng hơi mang cái tính nông thôn á làm ơn nhớ đem thấy cái món nó rất cần mà tôi biết nhiều người nhìn mặt bơ bơ không biết đem cái khúc dây làm cái gì phơi đồ, khúc dây rất là quan trọng bị rấn cắn lấy nó quán còn không để đi phơi đồ trong mọi tình huống. Nãy giờ tôi bày các vị chứ tôi rất là nhiều kinh nghiệm phơi đồ, phơi đồ bằng thước dây Mà cái khúc dây nó quan trọng lắm. Dây dù nó chắc mà nó nhỏ. Còn nếu mà

mấy cái loại dây khác á muốn cho nó chắc là nó phải to giống như thợ đào giếng thì mình không có đem cái dây be đó theo mình chi. Nhớ cái đó. Mà tại sao tôi nói có vẻ lạc đề là bởi vì quý vị thấy những cái món thật sự cần thiết thì nghe qua nó không hấp dẫn đúng không? Đèn pin rồi một con dao xếp rồi một khúc dây rồi một cái hộp quẹt nhưng mà mấy đó rất là cần thiết. Thì đời sống mình cũng vậy. Để có được một đời sống an lạc, chánh niệm và lợi ích. Thì nghe qua đó cái hành trang đó buồn lắm. Đó là gì? Là các đề mục chứ không có gì hết. Thân, thọ, tâm pháp. Rồi cái gì nữa? 40 đề mục thiền chỉ rồi cái gì nữa? Chỉ có cái hành trang đem theo chỉ có năm quyền tín, tấn, niệm, định, tuệ thôi. Nghe buồn không? Trong khi đời sống của mình ngoài đời là kể là nó mới đã. Xe cộ rồi tình yêu rồi nhà cửa, quyền lực, quan hệ xã hội, chức vụ phải không? Du lịch, shopping tức là mình kể những cái mà làm ra cái đời sống thế tục á thì nghe đã lắm. Còn những cái làm nên đời sống an lạc thì không có gì hết. Chỉ có chánh niệm, trí tuệ, nhận thức. Thì tôi có hứa rồi. Vì nói ít thì nói kỳ, có công bà con tới đây bà con bỏ công tới đây thì nói ít kỳ. Nhưng mà nói nhiều mới nên bởi vì cho bà con còn về nhậu mà nhậu giờ có có nhậu nhẹt rồi karaoke rồi còn đi chúc tết rồi còn bữa nay có ai lái xe lượn ngoài đường mà. đó phải không? Có như vậy thôi để trả lại cái thời gian vàng ngọc đó cho quý vị tận hưởng cái cuộc sống thanh xuân. Chúc các vị một mùa xuân vui chỉ vậy thôi chứ còn mình không có nên tồn đức bằng cách là mình lấy đi những cái thời gian vàng của người ta. Chúc các vị một ngày vui.